

Ridderen som kom att etter han var dau

Øventyr aa sagn fraa Romerike

Førtælde ta Inger Marie Falle tel Anna Monrad

De var en gong ei ong vakker jomfru som var forlaave me en ridder som baate var vakker aa en uredde kar. Men me dom levde som løyklist aa tenkte minst paa de som fare var, kom de lanne dom bodde uti i ufre me et ant lann. Aa denne ridderen maatte med ei andre soldatne dra ut i kria.

Detta var stor sørj baate for riddern aa jomfrua; men begge laava aa vera tru aa itte bry seg om no'on aen.

Haassen de enn gikk da døm møttes for siste gongen før han drog, sa hu:

«Om du vert dreft i kria vill je ældri ta noen a'n heller enten du lever eller døyr! Min tru den har du,» sa jomfrua.

Da svara riddern, at hvis hu braut løfte sett aa tok en aen, om han sjølv vart dreft, saa kom'n telbars att aa tok'a me seg unner jora.

Saa drog'n avste, aa hu sat hime aa vente; men tel sist kom de bø at riddern var blit dreft i kria.

Da vart jomfrua fælt uta seg aa sørje baate natt aa dag saa de var ingen som kunne trøst' 'a me noen ting. Men etter som tia gikk, by'nte sørgja aa døyves meir aa meir, saa da hu engong vart bett aat et stort gjestebu gikk'a dit; for hu tenkte de itte lenger kunne gaa an aa sitta slik aa sture. Men tru villa 'a vera mot han som var dau, for de om hu gikk dit.

Men ti de gjestebu' traf 'a en staut aa vakker ridder som hu ældri hadde sett maken tel før; klæa hass var ta fløn aa silke aa dom lyste aa glitre baate ta gull aa søll, aa spute hass var ta bare gull.

Denna riddern taatte gaadt om jomfrua. Me det samma han saag'a saa by'nte'n aa tala tel 'a aa gjøra seg tel aat 'a; men hu hølt seg stø aa ville itte ha noe me han aa gjøra.

Men daa dom en a'n gong var i hoppes ti et gjestebu, fridde'n tel 'a; men hu svara nei. Saa fortælde 'a haa hu hadde lova kjæresten sin som var dreft i kria. Men detta taatte riddern at de itte var noa gjæl paa at hu skulle hølle et slikt løfte, naa da han var dau. Aa saa gromt tala'n faar seg aa saa gjilt la han ut om æll den stas aa hærighet hu skulle faa hos han, at hu tel slutt laava aa gjifte seg me'n.

Aa riddern var itte sein me aa stelle tel et brølop saa stort aa gjilt at ingen hadde sett maken, aa ælle de fineste som var i lanne vart bett aa ælsags kaasbar mat aa drekkenes var paa borde.

Saa var de om brølopskveln da løstiheta var paa de høgste – de vart baate songi aa spelt – me gjestne sat tel bords aa aat, rett som de var fekk dom høre et hardt toreskrall, aa mellom gjestne ve borde fekk dom se en skjikkelse som var som en skjygge. Han satt uten lemmer aa uten or; auene hass var hverken paa gjester eller bord, men dom hadde'n feste paa brura.

Faalk sat som vetskremt; men brura skjønnte straks de var den daue kjæresten sin som var kommin faar aa ta 'a me seg unner jorda faar de hu hadde brøti løfte sett. Saa sto 'a opp aa kaste seg inaat skjikkelsen aa sa;

«Aa La'nson aa La'nson, min kjæreste ven!»

Da fór brurgommen opp aa ville kjøre spjute sett igjennom'n; men da vart baate brura aa den daue braaborte, aa saa hørte dom igjen et hardt toreskrall som vart lognere aa lognere, lengre dom kom ner unner jorda. Saa vart det stilt.

Men etter detta hadde hendt, var de ingen som brau' seg meir om hverken mat eller drikke, men drog haar tel sett. Sea saag faalk jomfrua haar minnat sveve omkring i snøhvite klær paa de ste hu hadde sagt farvel tel den fyste kjæresten sin, me ei stor jønnskaal ti den eine næven, som hu stødt

drakk ta. Saa hørde dom 'a sokke aa klag me seg sjølv:

«Ve meg aa ve meg min La'nson je sveik! Je blo maa' tur jønnskaala drekke!»

Lansons vise

En Ridder saa bold og en Frøken saa grand,
De satte sig ned i det Grønne,
De talte om Kjærligheds Erklæring til hverandre,
Den tappre hr. Lanzon og Frøken forsand
De talte med Øine de skjønne.

Han sukked og sagde, i Morgen den Dag
Jeg skal til Fienders Lande.
Det falder mig ind i min Sind her jeg staaer
En rigere Frier og Kjærest du faaer
Og kan faae min Plads ved din Side.

Ak Ridder, ak Ridder, var Jomfruens Svar:
Du gjør mig rørt ved den Tanke,
Den hellige Jomfru til Vidne jeg ta'r:
Jeg lever eller dør, ja min Haand den du har,
Skal dig og ingen anden tilhøre.

Om nogen skulde vilde indsnige sig i min Hu,
Og ville mig Landzon frarive:
Min Stolthed, min Hovmod den straffer da Gud,
Saa kommer du tilbage og fordre vil din Brud,
Og rykker mig ned under Jorden.

Den Ridder drog bort fra den Jomfru med Graad
Alt hen til den Fiendes Lande,
Knap Aaret var forløben, da gik Solhverven om,
Saa kom der en Baron udi glinsende Gestalt
Og tilbød den skjønne Jomfru Haanden.

Hans ridderlige Smykke og Armbaand av Guld,
Det gav hennes Sind til at bløde
Hans udbroderte Kjortel og guldsmidde Bryst,
Hendes Hjerte og Sin til ham snarlig fik Lyst
Og flux de til Brylluppet haster.

Ja Presten modtog det velsignede Par,
De drak av guldprydet Horne!
De Gjæster de sad omkring Bordet alt der
Og Vinflasken skjænkes for Alle og Enhver
Til Tordenslaget dundred over Jorden.

Den allerførste Hofmand ved Bordet blev spurgt
En Gjest som der sad, var ubuden,
Han sad uden Lemmer, han sad uden Ord.
Hans Øine stode ei paa Gjæster eller Bord,*
Dem havde han fæstet paa Bruden.

Ængstelig og bævende har den nu sad
Af Skræk sadde Gjæsterne stille
Til sidst sagde Jomfruen med Ømhed, jeg beer
O tappre, skjønn Ridder, fæld Hjelmhatten ned
Og værdige os at skue dit Ansigt.

Ja knapt havde Jomfruen udtalt disse Ord,
Før Hjelmens av Hovedet falder;
O Gud, hvilket Syn hvilken græsselig Gestalt,
Hvad tror og hvad tænker den som raader overalt,
Naar en Død sig her viser for dem Alle.

Ak Jomfru, ak Jomfru var Ridderens Svar
Du kan jo vel mindes dine Eder;
Din Stolthed, din Hovmod, den straffe maa Gud,
Nu kommer jeg tilbage og fordre vil min Brud
Og rykke dig ned under Jorden.

Den Jomfru omfavnede den Ridder med Graad
Forgjæves af Jammer man hørte
Men han med sit Rov under Jorden forsvandt
Saa vi slet aldrig mere den skjønn Jomfru fandt
For Spøgelset hende bortførte.

Hvert Aar fire Gange hun sees der igjen.
Naar Midnat har lagt sine Vinger;
Hun danser i brudelig Smykke saa peen,
Og raaber: Hr. Landzon, min kjæreste Ven,
Og Løftet som jeg haver brydet.

Ja der dandser Spøgelse i græsselig Skraal,
Som Blodet av Hjerneskiller drikker,
De drikker da sammen med muntert Skraal,
Og raaber, hr Landzon, vær tapper i dit Skjold
Og Skaal for din troløse Pige.